

Büyük OYUN

ELENA ARMAS

Çeviren
Kübra Tekneci

*Bu kitabı bir iki kez aklını
kaçırmış olan tüm kızlara adıyorum.*

Ne olmuş?

*Bırak o güzel hisler üzerlerine
yağsın, bebeğim.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Adalyn

Baş, omuzlarından yuvarlanıp ayaklarımın dibinde pat diye durdu.

Önce ensemdeki tüyler diken diken oldu ve sonra bu his tüm vücuduma yayıldı.

Bu manzaraya aşına olmam gerekirdi. Yaşadığım bir şeyi ve onu bir ekrandan izlediğimi hatırlamam gerekirdi. Ama hatırlamadım. O yüzden sessizlik çöküp Miami Flames tesisi aniden bir vakumun içine düşünce, yüreğim ağzıma geldi. Mikrofon, kameramanlardan birinin, “Dostum, bunu kaydediyor musun?” diye fısıldadığını yakalayınca, nefesimin kesildiğinden emindim.

Aman Tanrım. Ne—

Paul’ün başının tepesi maskot Sparkles’ın kostümünün yaka kısmından fırlayınca, bir panik dalgasına kapıldım.

Paul gözlerini kırptırdı, ifadesinde korku ve şaşkınlık birbirine girerken, “Senin neyin var böyle?” diye çıkıştı.

Beynimin içgüdüsel bir kısmı ona yanıt vermek istiyormuş gibi dudaklarımı araladım. Şimdi. Bir fark yaratmayacak olsa da. “Ben—”

Ekrandaki görüntü dondu ve gözlerimi hafızamdan kaybolan otuz saniyeyi yeniden oynatan iPad’i tutan adama çevirmek zorunda kaldım.

“Sanırım yeterince gördük,” dedi Andrew Underwood, Miami

Flames FC'nin yönetim kurulu başkanı ve genel müdürü ve Miamili iş imparatoru.

"Aynı fikirde değilim," dedi yanındaki adam hafifçe kıkırdayarak. "Bu bir kriz toplantısı ve tüm detaylara hâkim olduğumuzdan emin olmalıyız." Bir kriz toplantısı mı? "Hatta," diye devam etti David, "bana kalırsa en başından tekrar oynatmalıyız. Sevgili Sparkles'ımızın kellesini uçururken Adalyn'in ne homurdandığından emin değilim. Sinirden mi homurdanıyordu yoksa gerçekten birkaç kelime söyledi mi--"

"David," diye araya girdi Andrew, cihazı onları benden ayıran gereksiz bir şekilde geniş masaya bırakarak. "Bu ciddi bir mesele."

"Öyle," diye ona katıldı genç adam, sırttığını bilmem için ona bakmama gerek yoktu. O sırtışı biliyordum. O sırtışı öpmüştüm. Tam bir sene boyunca onunla çıkmıştım. Sonra hayatım boyunca hayalini kurduğum pozisyonunda işe alındığında, onun emrinde çalışmıştım. "MLS'deki" bir kulübün iletişim sorumlusunun, ayaklarında on beş santimlik topuklu ayakkabıyla takımın maskotuna saldırdığını her gün görmüyoruz." O gülümsemenin genişlediğini hissederken –duyarken– yüzümün taşla döndüğünü hissettim. "Şaşırtıcı bir değişim olduğu kesin. Ama aynı zamanda--"

"Kabul edilemez," diye Andrew onun yerine cümlesini tamamladı. "Bu odadaki herkes bunu biliyor." Keskin ve affetmeyen açık mavi gözlerini gözlerime dikti. Şaşırtıcı değildi. O dik bakışları da biliyordum. Dik Bakış'a hayatımın büyük bir bölümü boyunca katlanmıştım. Devam etti, "Adalyn'in çıkışı mazur görülemez ama kendini kaybetmemelisin. Bahsettiğin kişi benim kızım."

Bu hatırlatma her gün göz ardı etmeye çalıştığım bir şey değilmiş gibi çenemi kaldırdım.

Hayatı boyunca çalıştığı futbol kulübünün yönetim kurulu başkanının üstün başarılı kızı Adalyn Reyes.

* MLS (Major League Soccer), ABD ve Kanada futbol liglerindeki en üst düzey ligdir. -yhn

“Tonum için özür dilerim, Andrew,” dedi David ve ses tonu değişse de ona bakmayı reddettim. Bakamazdım. Son yirmi dört saatte olan her şeyden sonra bakamazdım. Öğrendiğim onca şeyden sonra bakamazdım. “Fakat Flames’in operasyon başkan yardımcısı olarak bu olayın yankılarından endişeliyim.”

Olay.

Dudaklarımı gergin bir çizgi hâlinde birbirlerine bastırdım.

Babam dilini damağında şaklatıp bakışlarını cihaza çevirdi ve onu tekrar açtı.

Bir doküman bulana kadar parmağıyla ekranı yukarıdan aşağı ve sağdan sola kaydırды. Tersten görmeme rağmen neye baktığını anında anladım. Basın ve medya raporları için tasarladığım şablondur. Şu anda herkesin kullandığı. Şu anda ekranın kıpkırmızı parlamasına sebep olan öncelik sırasını renklerle kodladığım sistemi ben yaratmıştım.

Kırmızı en öncelikli anlamına geliyordu. Kırmızı kriz demektir.

Aylardır bir tane bile olmamıştı. Hatta yıllardır.

“Bunu onaylamadım,” diye homurdandım, babam video-nun oynat tuşuna bastığından beri sesimi ilk kez duyuyordum. Boğazımı temizledim. “Her raporun idareye ulaşmadan önce benden geçmesi gerekiyor.”

Fakat babam derin bir nefes vermekle yetinip –eğilip baktım– on beş sayfalık rapora göz atmak için bana aldırmadı.

Gözlerim kocaman oldu. “Bakabilir–”

“Olayın medyaya yansımaları,” dedi sesimi bastırarak. “Bununla başlayalım.”

Dudaklarım tekrar aralandı ama David yaklaşıncı, küllü kumral saçının yelesi dikkatimi dağıttı. Sırtarak gözlerini bana diktiği anda, bir şey bildiğini anladım. Benim bilmediğim bir şeyi biliyordu.

“Virallik oranı,” diye devam etti babam, işaretparmağıyla ekrana hafifçe vurarak. Midem altüst oldu. Virallik mi? Neyin? Babam kaşlarını çatdı. “Bir izlenimi izlemeden ayıran nedir?”

“Hangi platformdan bahsediyoruz?” diye aceleyle sorup

omuzlarımı dikleştirdim. “Bu yüzden bunları onaylamam gerekiyor. Genellikle senin için notlar ekliyorum. Bakmama izin verirsen–”

David dilini damağında şaklatırken gözlerini babamın elindeki iPad’e dikti. Sonra, “Sanırım önemi yok, Andrew,” dedi alaycı bir şekilde. Gözlerini bana çevirdi. “Video tüm platformlarda altı milyon kez izlenmiş. Sanırım bunu hepimiz anlıyoruz.”

Video.

Altı milyon izleme almıştı.

Tüm platformlarda.

Dizlerim titredi. *Bocaladım*. Üstelik böyle biri değildim.

Sıklıkla fazla tarafsız olduğum, espri anlayışımın fazla yavan olduğu ve nadiren gülümsediğim söylenirdi. Flames ofislerinde arkadaşım olmak için çabalayan tek kişi olan asistanım Kelly, bana açıkça kayıtsız kraliçe diyordu. Ama buradaki insanların çoğunun bana buzlar kraliçesi ya da karlar kraliçesi dediklerini ya da benim için soğuk bir kadın olmaya atıfta bulunan herhangi bir terimi kullandıklarını biliyordum. Bunun beni rahatsız etmesine hiç izin vermedim.

Çünkü asla tereddüt etmezdim. Ya da bocalamazdım. Olayların beni etkilemesine izin vermezdim.

Düne kadar...

David kıkırdadı. “Resmen viral oldun, Ads.”

David’in deyiimiyle, *Ayağımda on beş santim topuklu ayakkabılarla takımın maskotuna saldırdığımda*.

Öğle yemeğim boğazımdan yukarı tırmandı; hem hep nefret ettiğim *Ads* kısaltması yüzünden hem de ben... Tanrım. Buna inanamıyordum. Viral olmuştum. Viral.

Ben hiçbir şey söylemeyince –söyleyemeyince– babam başını iki yana sallayarak, “Altı milyon izlenme,” dedi. “Altı milyon kişi maskotu yıkıp geçtiğini, onun yüzünü çizdiğini ve kahrolası başını ko-parttığını gördü. Altı milyon. Bu, Miami’nin nüfusunun toplamı.” Kulaklarının uçları kızarmıştı. “Kendi etiketin bile var: #sparklesgate. Ve insanlar onu kulübün etiketinin yanında kullanıyorlar.”

“Her şeyin kaydedildiğini bilmiyordum,” diye mırıldanırken sesimin böyle çıkmasından nefret ettim. “Ortalıkta dolaşan bir video olduğunu bilemezdim ama–”

“Bu durumun *aması* yok, Adalyn. Bir iş arkadaşına saldırdın.” *Saldırı* kelimesi havada asılı kalırken çenemi kapattım. “Paul bir çalışan ve Sparkles bu takımın bir elemanı. O, Miami Flames’in –senin takımının– ateşini, ölümsüzlüğünü ve değişimini simgeleyen bir anka kuşu. Kulübün yıldönümü için basın oradayken ona saldırdın. Gazeteciler. Kameralar. Takım ve aileleri. Tanrı aşkına, bunu izleyen çocuklar vardı.”

Omuzlarımın dik ve güçlü göründüğünden emin olarak yutkundum. İmaj bu tür durumlarda her şeydi. Ve dağılamazdım. Burada değil. Tekrar değil. “Anlıyorum, gerçekten. Sparkles önemli bir sembol ve taraftarlar tarafından çok seviliyor. Ama *saldırı* kelimesi abartı gibi geliyor. Paul’e fiziksel olarak zarar vermedim, ben...”

“Sen ne?” diye üsteledi babam.

Anlaşılan, ölümsüzlüğü simgeleyen Sparkles adında bir metre doksan santim boyunda köpük, polyester ve akrilik tüylerden yapılmış bir kuşun kafasını kopartmıştım. Video kanıtına bakılırsa.

Ama bunu dile getirmenin bir faydası olmazdı, o yüzden gelmiş geçmiş en uzun beş saniye gibi gelen bir süre boyunca ağzım açık kaldı ve... tek kelime edemedim.

Babam başını yana eğdi. “Lütfen, açıklamayı çok isterim.”

Kalbim gümbürdedi. Ama hazır ya da donanımlı olmadığım bir konuşmayı başlatmadan söyleyebileceğim herhangi bir şey yoktu. Ne şimdi ne de muhtemelen hiçbir zaman.

“Bu...” dedim, bir kez daha ses tonumdan nefret ederek. “Zoraki bir karşılaşmaydı. Bir kazaydı.”

Son birkaç dakikadır kendisinden beklenmeyecek derecede sessiz kalan David alaycı bir kahkaha atınca, genellikle kayıtsız ve soğuk olduğu söylenen yüzüm alev aldı.

Babam içini çekerek iPad’i masasına koydu. “David, Paul’ü

bizden şikâyetçi olmaması ya da bize dava açmaması için ikna ettiği için şanslıyız.”

Şikâyet. *Dava.*

Midemin bulandığını hissettim.

“Maaşına zam yapmayı teklif ettim ve elbette kabul etti,” diye ekledi David. “Ne de olsa, bu genelde... kendine hâkim Adalyn’imizden hiç beklenmeyecek bir taşkınlıktı.”

Kötü bir şeymiş, bir kusurmuşçasına *kendine hâkim* demesi göğsüme bir darbe gibi indi.

“Olayın kaydını istedik,” diye devam etti babam. “Sen... olay yerinden kaçtıktan sonra. Ama biri olayı telefonuyla kaydetmiş olmalı. David o kişinin kamera ekibiyle birlikte gelen stajyerlerden biri olmasından şüpheleniyor.”

David dilini damağında şaklattı. “Gerçi emin olmak imkânsız.”

Bunun olduğuna inanamıyordum. Tanrım, *yaptığım* şeye inanamıyordum.

Gözlerimin ardında yabancı ve tuhaf bir his belirdi. Görüş alanımı... puslandırıan batıcı bir sıcaklıktı. Yoksa bu... Hayır. Bunlar... Hayır. Olamazdı. Ağlamak üzere olamazdım.

“Bu sadece bir video,” dedim ama tek düşünebildiğim en son ne zaman ağladığımı hatırlayamadığımdı. “Unutulur.” Gözlerimdeki batma hissi arttı. “İnternet hakkında bildiğim bir şey varsa o da her şeyin geçici ve kısa ömürlü olduğudur.” Neden en son ne zaman ağladığımı hatırlayamıyordum? “Yarın kimsenin umurunda olmaz.”

David’in telefonu bipleyince onu cebinden çıkardı. “Ah,” dedi ekrana bakarken. “Nedense bundan şüpheliyim. Görünüşe göre basından birkaç sorudan daha fazlası geliyor. Senin hakkında.”

Bu kesinlikle endişe vericiydi ama aklıma başka bir şey geldi. “Neden...” Kaşlarımı çatıp telefonuma baktım. Orada hiçbir şey yoktu. “O e-posta bana gelmeli. Neden karbon kopyada yokum?” David omuzlarını silkti ve babam oturduğu yerden işitilebilir şekilde nefesini verdi. Yine. Ona bakınca, ifadesindeki bir şey beni harekete geçirdi. “Bunu avantaja çevirebiliriz.” Sesim kulağa

çaresiz geliyordu. “Bunu avantaja çevirebilirim. Söz veriyorum. Ekstra ilgi dalgasından faydalanmanın bir yolunu bulacağım. Etiketten bile. Hepimiz takımın bu hâlde manşetlere çıkmadığını biliyoruz ve o kadar uzun süredir Doğu Konferansı’nda alt sıralarda takılıp kaldık ki...”

Babamın ifadesi sertleşti ve gözleri mavinin buz gibi bir tonuna büründü.

Yoğun ve koyu bir sessizlik odada kristalleşti.

O anda kirpiklerinin yukarı ve aşağı süzülmesinden, verdiğim savaşın sona erdiğini anladım. Duygularını değiştiren şeyi yüksek sesle dile getirmiştım. Miami Flames çamura saplanmıştı. On seneyi aşkın bir süredir eleme maçlarına çıkamamıştık. Stadyumları doldurmaktan çok uzaktık. Andrew Underwood’un kâra geçemediği, ona paradan fazlasına, gururuna mal olan tek yatırımı buydu.

“Demek istediğim–” diye söze başladım.

Ama savaş kaybetmişim. ““Miami Flames’in Evinde Maskot Katliamı,”” diye iPad’inden okudu. “Ekstra ilgi için buna ne dersin?”

Yutkundum. “Bana kalırsa *katliam* kelimesini kullanmaları abartı olmuş.”

Babam hafifçe başıyla onayladıktan sonra devam etti. ““MLS Takımlarından Miami Flames’in Yıldönümü Kıyımına Bitti.””

“*Kıyım* da yanlış bir kelime gibi görünüyor.”

Babam işaret parmağını havaya kaldırdı. ““Miami’nin En Sevilen Kuşu Yolunup Kızartıldı. Sırada Kimin Kellesi Var?”” O parmak ekrana dönüp kaydıldı. ““Sparkles Ölmeyi Hak Etti.”” Bir başka manşet. ““Bayan Kuş Katili’ne Bir Aşk Mektubu.””

Bayan Kuş Katili. Tanrım.

Dudak bükerken, David bana sırtarak yan gözle baktı. “O basın kuruluşları sadece daha fazla tık alma peşinde. Bizi ya da takımı endişelendirmesi gereken ciddi değerlendirmelerde bulunmuyorlar. Ekibim bir strateji oluşturacaktır. Bir basın açıklaması yaparız. Biz–”

“Miami Flames’in Sahibi Andrew Underwood’un ve Eski Podyum Mankeni Maricela Reyes’in Kızı Takım Maskotuyla Olan Korkunç Olaydan Sonra Zor Durumda.”

Bu ofise girdiğimden beri tenimi kaplayan o yapış yapış his omurgama kadar tırmandı. Kollarıma ve enseme yayıldı.

Babam devam etti, “Adalyn Reyes Dengesiz. Underwood İmparatorluğu’nun Varisi Kim?” Gözlerimi kapattım. “Miami Flames Futbol Kulübü’nün İletişim Sorumlusu Mercek Altında. Kulüp Nihayet Parçalanıyor Mu?” Sırtımdan aşağı bir damla soğuk ter süzüldü. “Flames’in Donuk ve Sıkıcı İletişim Sorumlusu Nihayet İçindeki Ateşi Buldu Mu? Kadın Öfkesini Ele Alıyoruz.”

Donuk ve sıkıcı.

Nihayet içindeki ateşi buldu.

Kadın öfkesi.

O anda ne kadar dik durduğumun önemi yoktu, ne kadar küçük ve yetersiz hissettiğimi görmezden gelemezdim. Ağırılığımı diğer ayağıma verirken özel dikilmiş pantolonum bile bana tuhaf geldi. Sanki boldu ve tenime batıyordu. Bana ait değilmiş gibi.

“Pekâlâ.” Babamın sesi beni kendime getirdi. Tekrar ona odaklandım. Yüzüne. Gözlerindeki sertliğe. “Sana karşı dürüst olacağım, bunlar manşet olmak için fazla uzun ama hedefi on iki-den vurduktan sonra bunun bir önemi yok.” Duraksadı. “Hâlâ bu ilgiden yararlanabileceğimizi mi düşünüyorsun, Adalyn?”

Başımı iki yana salladım.

Kulüpte çalıştığım yıllar boyunca saygı duyduğum ve etki-lemek için yorulmadan çalıştığım adam içini çekti. “En azından bize buna neyin sebep olduğunu söyler misin?” diye sordu babam ve soruya o kadar hazırlıksız yakalandım ki ağzım açık bir şekilde karşısında durmaktan başka elimden bir şey gelmedi.

“Ben...” Konuşamadım. Konuşamazdım.

David buradayken bunu yapamazdım. Belki bana dün sorsaydı, kendi deyimiyle *olay yerinden kaçarken* beni durdurup bir açıklama talep etseydi, belki o zaman ona söyleyebilirdim. Aklımın başımda olmadığı aşikârdı. Ama şu anda bunu yapamazdım.

Suçlamaların doğru olduğunu, profesyonel olmadığımı, işim için ve günün birinde yapmayı umduğum iş için yetersiz olduğumu kanıtlamıştım. Bu şekilde kendimi kaybetmişken herhangi bir şeyin sorumluluğunu bana nasıl verebilirlerdi?

David, "Tatlım," deyince ona döndüm. Bana Adalyn dışında herhangi bir şekilde hitap etmesine izin verdiğime inanamıyordum. Ama en azından artık, neden bana hâlâ bu şekilde hitap etme cesaretini gösterebildiğini biliyordum. "Çok solgun görünüyorsun. İyi misin?"

İyi hissetmememe rağmen, "Evet," dedim boğuk bir sesle. "Sadece burası çok sıcak. Ve ben... ben dün gece pek uyumadım." Boğazımı temizleyip babamın gözlerine baktım ve kelimeler ağzımdan döküldü. "Ne kadar çok çalıştığımı ve kulübe ne kadar sadık olduğumu biliyorsun. Bu kez..." Bunu unutamaz mısın? Benim tarafımı tutamaz mısın? Soru sormasan olmaz mı? Sadece babam olamaz mısın?

Andrew Underwood sandalyesinde arkasına yaslanırken, deri altında gıcırdadı. "Sırf kızım olduğun için sana farklı muamele göstermemi mi bekliyorsun?"

Evet, demek istedim. Sadece bir kereliğine. Ama gözlerimin arkasındaki baskı geri dönünce dikkatim dağıldı.

"Hayır." Eliyle önündeki havayı yarı. "Bunu hiç yapmadım ve şimdi de yapmayacağım. Hâlâ bir Underwood'sun ve beni ve tüm kulübü utandırdıktan sonra özel muamele beklememen gerektiğini biliyor olmalısın."

Utandırmak. Kendimi, babamı ve kulübü utandırmıştım.

Patronum olarak babamın sözlerinin ya da davranışlarının beni etkilemesine izin vermediğim için kendimle hep gurur duymuştum. Ama acı gerçek şuydu ki etkiliyorlardı. Bu patron-çalışan ilişkisinden başka aramızda bir şey olmaması beni etkiliyordu.

Sahip olduğum tek şeyin bu olması.

"Davranış kurallarını çiğnedin," diye devam etti babam. "Bu bana seni kovma hakkı veriyor. Her şey düşünüldüğünde, senin için bir iyilik yapıyor olabilirim."

İrkildim.

Karşılığında Andrew Underwood gözlerini kısarak bana baktı. Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından ellerini masaya indirdi. "David'in tüm gün aldığı basın taleplerinden hoşlanmıyorum." Başını eğdi. "Dikkat çekiyorsun, o yüzden biz bu meseleyi düzeltirken Miami'den ayrılmanı istiyorum."

David bir şey homurdandı ama emin olamadım. Babamın sözleri zihnimde yankılandı.

Bunu düzeltmek. Öyleyse, bir çözüm vardı.

Babam sandalyesinden kalktı. "Asistanın. Adı neydi?"

"Kelly," diye David benim yerime yanıtladı.

Babam başıyla onaylayarak, "Tüm iletişim ve basın taleplerini o devralacak," diye devam etti. "Adalyn gitmeden önce onu iş hakkında bilgilendirecek." Sağa doğru bir adım atıp bir çekmeceyi açıktan sonra bana baktı. "Sana her ne oluyorsa onu çöz ve bizim burada hasar kontrolü yapmamıza izin ver." iPad'i çekmeceye koydu. "Annene bundan bahsetmemeni tercih ederim. Sezon sonuna kadar tek kızını sürgüne gönderdiğimi öğrenirse, çenesinden kurtulamam."

Sürgün.

Sezon sonuna kadar.

Bu... haftalar sonrasıydı. Aylar. Flames ve Miami'den uzakta.

Başımınla onayladım.

"Yarın gidiyorsun. Bir göreve. Varlığın ve yeni keşfettiğin... o tutkuyu değerlendirebileceğin bir hayırseverlik girişimimiz var." Duraksadı. "Aslına bakarsan bir süredir düşündüğüm bir şey. Sanırım şimdi çok uygun bir zaman." Masasının etrafından dolaştı. "Adalyn? Bunu buradaki işin kadar ciddiye almanı bekliyorum. Beni yine hayal kırıklığına uğratma."

İKİNCİ BÖLÜM

Adalyn

“Yeşil Savaşçılar mı?”

İçimi çekip kiralık aracımın gösterge panelindeki telefonumu süzdüm.

“Takımın adının bu olduğundan emin misin?” Hoparlörden Matthew’un sesi tekrar duyuldu. “Onları daha önce duyduğumu sanmıyorum.” Duraksadı. “Bir dakika, Charlotte Savaşçıları mı?”

“Charlotte Savaşçıları gibi bir MLS takımına gönderilseydim bundan haberim olurdu sanırım.” Direksiyonu kavrarken omuzlarım çöktü ve o anda tamamen tükenmiş hissetsem de ses tonumun olabildiğince neşeli çıkmasına özen gösterdim. “Bunun hayırsever bir proje olması gerekiyor, o yüzden küçük düşün.”

“Küçük, pekâlâ,” diye mırıldandı Matthew, arka planda dizüstü bilgisayarının tuşlarının sesini duyabiliyordum. “Oraya doğru yola çıkmaya rağmen bunun ne için olduğunu bilmemen tuhaf değil mi? Böyle bir konuda önceden bilgilendirilmen gerekmez miydi?”

“Tuhaf durumlar tuhaf çözümler gerektirir,” diye karşılık verdim. “Ama bilgilendirildim. Bana bir konum, bir irtibat kişisi ve takımın adı verildi. Sorun şu ki, araştırma yapacak kadar vakitim yoktu.” Uçağımı yakalamadan önce Kelly’yi işim hakkında bilgilendirmek için sadece yirmi dört saatim varken, araştırma için vakit bulamamıştım. Bir yorgunluk dalgasına kapıldım ve

esnememek için kendimi zor tuttum. “Valizimi toplamak için bile zar zor vakit bulabildim.” Ya da uyumak için. “Neyse ki, gazetecilik işi ve tutkusu olduğu için zaman baskısı altında çok iyi çalışan ve araştırmada iyi olan birini tanıyorum.”

“Kariyer avantajları,” diye homurdandı en iyi dostum, sesi tam olarak çözemediğim bir şeyle doluydu. Kaşlarımı çatıtm ama ona ne olduğunu sormadan sözlerine devam etti. “Eğer önce aslında ne düşündüğümü söylememe izin verirsen, sana yardımcı olurum.”

“Kariyer avantajlarını unutmuşum,” dedim ifadesizce.

“Bence,” dedi Matthew sözüme aldırmadan, “böylesine aptalca bir şey yüzünden öz kızını uzaklaştırmak aşırı tepki vermek oluyor.”

“Lütfen,” dedim nefesimi vererek. “Lafı ağzında geveleme.”

“Lafı ağzımda geveliyordum. Babanın gerçekten küçük bir sürtük gibi davrandığını düşünüyorum.”

Omuzlarıma binen gerginlik iki katına çıktı.

Matthew babamdan hiç hoşlanmamıştı, tıpkı babamın ondan hiç hoşlanmadığı gibi. İkisini de suçlayamazdım. Birbirlerinden o kadar farklılardı ki... birbirlerinin tıpatıp zıddıydılar. Gece ve gündüz gibi. Su ve yağ gibi. Tıpkı Matthew ve benim farklı olduğumuz gibi. Adam açık sözlü, gürültücü ve çekiciydi; öte yandan ben –ve babam– ölçülü, eleştirel ve Matthew gibi her konuda şaka yapamayacak kadar pragmatiktik. Kahkahalar ve kıkırtılar sonuç getirmezdi. En azından benim dünyamda getirmezdi.

Arkadaş olmamız bile hayret vericiydi. En azından, benim için. En yakın arkadaşım için değil. Yıllar önce Doña Clarita’nın Sandviç Dükkânı’ndaki kuyrukta ilk kez yollarımız kesiştiğinden beri niyeti hakkında oldukça açıktı.

Bana asılmaya çalışmıştı ve ona kafasının iyi olup olmadığını sormadan önce onu tepeden tırnağa süzmüştüm. Gürültülü bir kahkaha atarak karşılık verdikten sonra, *Senden hoşlandım. Beni diken üstünde tutacak birisin*, demişti.

O günden sonra nasıl olduysa ayrılmaz olmuştuk.

“Babam haklı,” dedim ona. “Çalıştığım maskotun kafasını homurdanıp hırıldayarak kopartırken çekilmiş küçük düşürücü bir videom var.”

“Bu komik. Ayrıca dünya artık vahşi. İnsanlar sende kendilerini görüyorlar. Kadın öfkesinin o dışavurumuyla aralarında bağ kuruyorlar.” Yine mi kadın öfkesi? “Hatta bunu güçlendirici buluyorlar. Kesinlikle utanç verici değil.”

Utanç verici.

Beni ve tüm kulübü utandırdıktan sonra özel muamele beklememen gerektiğini biliyor olmalısın.

Yutkundum ve babamın sözlerini hatırladığım anda mide-min altüst olmasını görmezden geldim. “Sanırım durumu benim gözüme daha iyi görünmesi için allayıp pullamaman gerektiğini biliyor olmalısın.”

“İnternette daha kötü şeyler gördüm, Addy. Ne olmuş bir kavgaya—”

“O bir kavga değildi,” diye araya girdim kaşlarımı çatarak telefonumdaki haritaya bakarken. “Ve bana Addy deme, *Matty*. Takma isimlerin bana kendimi çocuk gibi hissettirdiğini biliyorsun.” Bunu eski erkek arkadaşımın ya da en yakın arkadaşımın yapmasının önemi yoktu. Bana Adalyn dışında herhangi bir isimle hitap edilmesinden nefret ediyordum.

“Pekâlâ,” diye boyun eğip ses tonuma aldırmadı. “Kavga değildi. Sadece bir anlaşmazlık yaşamışsın—”

“En fazla itiş kakış.”

“Sparkles’la en fazla bir itiş kakış yaşadınız ve sonra aptalın teki bir uygulamaya videoyu yükledi ve şimdi Z kuşağı onu paylaşıp duruyor, ne olmuş yani? Herkes Z kuşağı üyeleri tarafından beğenilmek ister. Para orada. En sevdikleri Y kuşağı üyesi olabilirsin.”

“Teknik olarak sınırdayım. Her halükârda, Y ve Z kuşağının ortasındayım, Y kuşağından değilim.” Yolun neden kıvrıldığını ve her iki taraftaki yeşilliğin neden arttığını merak edip tekrar telefonumu kontrol ettim. O kadar yükseğe çıkmayı da ummuyordum. “Ne olursa olsun, bugün baktığımda videonun izlenme

sayısı sekiz milyona yaklaşıyordu. Asistanımla konuştuğumda, paparazzilerin bugün Flames tesislerinde olduklarını söyledi. Paparazziler. Sanki... bilemiyorum, 2000'li yılların ortasında seks kaseti yayılan bir ünlü gibiyim."

"Ve bunun Kim Kardashian için nasıl sonuçlandığına bir bak. Artık bir serveti, bir markası, tartışmaya açık bir dizi eski erkek arkadaşı ve yakında alacağı hukuk diploması var."

"Matthew," diye nefesimi vererek onu uyardım. "Seninle bir daha neden Kardashianların yirmi birinci yüzyılın başına gelen en iyi şey olduğunu düşündüğün hakkında tartışmayacağım. Onlardan biri olmakla ilgilenmiyorum, onları takıntı hâline getirmenin tek sebebi..." Cümlemi tamamlamadım. "Biliyorsun, kocaman kıçları."

"Girişimcilik becerilerini de takdir ediyorum," diye abartılı bir şekilde nefesini vererek karşılık verdi. "Ayrıca kalçalara düşkün bir erkek olmak suç değil. Her neyse, dinle. Paparazziler muhtemelen Williams ya da Perez'i antrenmana girerken yakalamak için oradaydılar. David öyle yapmasını söylediği için asistanının durumu abarttığına eminim. Senin bin kez daha iyi olabileceğin bir işi aldığından beri babanın dalkavukluğunu yapıyor. Ama Andrew öyledir. Küçük bir sür--"

"Çok uzun zamandır Şikago'dasın," diye araya girdim. İronik bir şekilde, anlaşılan David hiçbir zaman babamın dalkavuşu olmamıştı. Aksine, kendime engel oldum. "En son ne zaman bir Flames oyuncusunun bu kadar dikkat çektiğini hatırlamıyorum." Derinin gıcırdağını duyunca aşağı baktım. Direksiyonu çok sıkı tuttuğum için parmaklarım bembeyaz olmuştu. Nefesimi verdim. "Babam bu meseleyi düzeltmem için bana bir şans vererek bana bir iyilik yapıyor. Kendimi affettireceğim."

Uzun bir süre sessiz kaldık, sonra Matthew ciddiyetle konuştu. Dikkatliydi. Bundan hoşlanmadım. "Geri adım atmamak konusunda bir sorunun olmadığını biliyorum ama... bu Sparkles meselesi senden beklenebilecek bir şey değil." Midem altüst oldu. "Bir şey mi oldu? Seni... bunu yapmaya iten bir şey?"

İşte bu. Sparkles'ın üzerine atlamamdan hemen önceki o korkunç andan beri gelip giden o ezici baskı göğsüme geri dönmüştü. Fakat bir kez daha, o taşkınlığa sebep olan şey hakkında konuşmaya kendimi hazır hissetmiyordum. Her türlü duygu ses tellerimi tıkıyordu.

Saniyeler yavaşça geçerken boğazımı temizledim. "Eğer hislerimle ilgilenmeye başlayacağını bilseydim, bu vakti başka bir şeye adardım. Örneğin, bir podcast'e. Karmaşık ve korkunç bir cinayetten bahseden tok bir ses eşliğinde araba kullanmaktan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun."

"Ciddiyim," dedi Matthew kısık bir sesle. Çok kısık bir sesle. Öyle ki, göğsümdeki ağırlık kımıldadı.

"Dürüst olmak gerekirse, Matthew," dedim ona, saf kurtulma arzusuyla sesim biraz sert çıktı. "Önlerinde #sparklesgate ya da #BayanKuşKatili yazan tişörtlerin şimdiye kadar kargoda olmasını bekliyordum. Bu duygusal gösterin hayal kırıklığı yaratıyor."

Hayal kırıklığı yaratmıyordu ama içimde ayaklanan her şeyi şu anda derinlemesine inceleyemezdim.

Hoparlörden Matthew'un derin bir nefes verdiğini duydum. "Kahretsin, Addy." Kahkaha attı ve bu kez bana *Addy* demesine aldırmadım. "Sürprizimi berbat ettin."

Biraz olsun rahatladığımı hissettim.

Çünkü tam zamanında önümdeki yolun kıvrılmaya başladığını, bir koruluğun içine girip çıktığını fark ettim. Hangi cehennemdeydim?

"Seni neden aradığıma dönebilir miyiz?" diye sordum. "Artık istikametime yaklaşmış olmalıyım ve oraya vardığımda beni neyin beklediğini bilmek istiyorum."

"Pekâlâ," diye kabul etti Matthew, dizüstü bilgisayarının tuşlarının sesi yine hatta duyuldu. "Yeşil Savaşçılar'ı arıyoruz."

"Doğru. Kuzey Karolina'da."

Birkaç saniye sonra, "Hiçbir şey çıkmadı. Bir tane bile. Doğru isim olduğundan emin misin?" dedi.

Eski Adalyn emin olduğunu söylerdi. Ama ben emin değildim. Son yirmi dört saat artık *eski Adalyn* olmadığının büyük bir kanıtıydı. “Yeşil Meşe’yi dene. Ya da...” Bunun hayırsever bir girişim olması gerekiyordu, o yüzden belki de takımın manşetlere çıkmasını beklememeliydim. “Hobi tesislerine bak.”

Son sözlerim arabanın kısıtlı alanında asılı kalmış gibiydi, altındaki engebeli yolda ilerleyen lastiklerin sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Ne zaman toprak yola girmiştim? Matthew neden konuşmuyordu? Yoksa telefon çekmiyor muydu?

Telefonumun ekranına baktım. Çubuklar oradaydı. “Matthew?”

Bir homurtu duydum.

Ah hayır. “Ne buldun?”

“Bundan hoşlanmayacaksın.”

“Daha detaylı olur musun?”

“Yanına makul ayakkabılar aldın mı?”

“Makul mü? Ev terliklerini mi kastediyorsun?” Kaşlarımı çatıttım. “Haftalarca burada olacağım, o yüzden evet.”

“Ev terliklerini kastetmiyorum. Daha ziyade botlar.”

“Botlar mı?” diye tekrarladım.

“Arazide giyilen türden. Bilirsin, rahat ve sağlam, on santim topuğu olmayan şeyler.”

“Botların ne olduğunu biliyorum.” O tür botları düşünmemiş olsam da gözlerimi devirdim. “Gerçi işe gideceğim. Buraya şeye günübirlik bir gezi yapmaya gelmedim...” Tekrar harita uygulamasına baktım. “Geniş bir dağ sırasına.” Bu kasaba neredeydi? Tanrım. O uçağa binmeden önce gerçekten araştırma yapmam gerekirdi. “Flames için çalışırken kendimi ne kadar adadıysam, Yeşil Savaşçılar’a da kendimi o kadar adamayı planlıyorum. Ayrıca, boş vaktim olursa, ki olmayacağından eminim, Gore-Tex ve bir uçurumdan düşme tehlikesi içeren aktivitelere kalkışmayacağımı biliyorsun.”

“Ah, ama kalkışacaksın.”

Kaşlarımı çatıp toprak yolda bir kez daha sağa döndüm. “Bu ne anlama geliyor?”

Klavye tıkırtısı duydum. Yine homurdandı.

Basınç farkı nedeniyle kulaklarım tıkanı. Tanrım, ne kadar yüksektydim? “Matthew, yüzüne kapatmama üç saniye kaldı.”

“Pekâlâ. Önce hangisini duymayı istiyorsun? Kötü haberi mi? Yoksa daha kötü haberi mi?”

“İyi haber yok mu?” diye sordum yaklaştığım yol ayrımına gözlerimi kısarak bakarken. Dönüşü yaptıktan sonra, yol bir tür dağ patikasına dönüştü. Tekerlerin altından fırlamaya başlayan çakıl taşları kiralık arabanın altına çarpıyordu. Direksiyonu sıkıca tuttum. Sıkıca. Bu doğru olamazdı. Böyle bir yolda araba kullanmamam gerektiğinden emindim. Tam anlamıyla yol olmayan bu engibeli yolda tüm araç sarsılıyor, âdeta titriyordu. “Sanırım bir hata yaptım.”

“Sana söylemeye çalıştığım da bu,” dedi Matthew. Onu gerçekten dinliyor olsaydım, sesindeki telaşı duyabilirdim. Ama buranın neden bir kasaba olmadığını merak etmekle çok meşguldüm. Ormanın ortasına gizlenmiş bir araziye girmek üzereydim. *Ormanın*.

Matthew konuşmaya devam etti ama bir kulübenin etrafından dolanırken sözleri zihnimde kayboldu. Bir kulübe. Ahşap kirişleri ve geride bıraktığım ağaç yığınının bakan pencereleri olan gerçek bir kulübe.

Bu doğru olamazdı.

Anlaşılmaz bir sebepten ötürü buraya gelirken aklımda bir fikir yer edinmişti. Uçakta Kuzey Karolina’da bir şehre gideceğime kendimi ikna etmişim; belki de bir banliyöydü, bu adını daha önce neden duymadığımı açıklardı. Neticede bu bir görevdi. MLS’deki bir takımın liderlik ettiği bir hayırseverlik girişimiydi. Gerçek bir kasabadaki ciddi bir projeydi. Ama şimdi buna inanmakta zorlanıyordum.

Bu arazinin dahil olduğu yer her neyse bir şehir ya da banliyö olamazdı. Yakında bir yerde yeterince büyük bir kasaba varmış gibi de görünmüyordu.

Etrafım... doğayla çevriliydi. Ağaçlık alanla. Yamaçlar züm-rüt yeşili ve bakırımsı kahverengiyle kaplıydı. Kiralık arabayla takip ettiğim toprak yollar beni kırsal dağ dinlenme tesisi olarak tanıtılabilecek türden bir araziye getirmişti. Kuşlar ötüyordu. Yapraklar hışırdıyordu. Rüzgâr esiyordu. Sükûnet vardı.

Bundan nefret ettim.

Çok dikkatsizdim. Çok aceleciydim. Harita uygulamasına girmeden önce Kelly'nin bana gönderdiği lokasyonu kontrol et-mem gerekirdi. Araştırma yapmam gerekirdi. Kesinlikle–

“İstikametinize vardınız,” dedi harita uygulamasının kadın sesi.

Boğazımdaki tıkanıklık hissine aldırmadan tekrar kulübenin etrafını dönüp park edecek bir yer aradım. Bir açıklama olma-lıydı. Bir sebep. Muhtemelen dağların arasındaki kestirmeden gelirken büyük bir şehri kaçırmıştım. En azından kulübe... hoş bir zevki yansıtıyordu. Birçok insan böylesine huzurlu bir yere sığınma imkânı karşısında memnun olurdu. Temiz dağ havası. Bir battaniyenin altında sımsıcak günbatımları. Yeşillığe bakan bir veranda.

Ama ben birçok insan değildim.

Soğuktan nefret ederdim. Ayrıca, temiz hava için ülkenin di-ğer ucuna seyahat etmek gibi tuhaf bir ihtiyaç içinde değildim. Miami'nin havası hoşuma gidiyordu. Şehir. Sahil. Bunaltıcı sı-caklık bile. Flames'deki işim. Hayatım.

Midem düğümленirken bir bulantı yumağı yükselmeye baş-ladı.

Sparkles'ın başının çimenlere düştüğü an gözlerimin önüne geldi.

Sözleşme ihlali.

Kadın öfkesi.

Utanç verici.

Dikkat çekiyorsun, o yüzden Miami'den ayrılmanı istiyorum.

Avuçlarım yine terlerken direksiyon kayganlaşmaya başladı. Araba hâlâ hareket ediyor muydu yoksa onu park etmiş miydim?

Matthew, “Adalyn?” diye sorunca, onun hâlâ hatta olduğunu hatırladım. Ne zamandır konuşuyordu? “Konuş benimle.”

Ama vücudumda olan her neyse ona odaklanmaya çalışmakla meşguldüm. Bu yorgunluk muydu? Susuzluk muydu? En son ne zaman su içmiştim? Âdet öncesi sendromu muydu? Başımı iki yana salladım. Aman Tanrım, yoksa yine kendimi mi kaybediyordum? Ben—

Bir şey güüm diye tampona çarptı.

Frene bastım, hareket o kadar âni ve sertti ki tüm vücudum ileri savruldu.

Alnım direksiyondan sekti.

“Off.” Kulaklarımdaki çınlamanın arasından kendi homurtumu duydum.

“ADALYN?” diye bir ses geldi sağ tarafımdan bir yerden. Matthew’un sesiydi. Artık boğuk çıkıyordu. “Yüce Tanrım, az önce ne oldu?”

“Bir şeye çarptım,” dedim, batma hissi alnımın sağ tarafını yakıyordu. Kesik kesik solurken kendime üç saniye tanıyıp alnımın direksiyonun deri yüzeyine yasladıktan sonra doğrulup başımı çevirdim ve gösterge panelinden düşen telefonumu aradım.

Matthew’un sesi geri döndü.

“Bana iyi olduğunu söyle, aksi takdirde hemen anneni arayacağım—”

“Hayır,” dedim boğuk bir sesle. “Lütfen, arama. Maricela olmaz. Şu anda bunu bilemez.” Gözlerimi kırıştıtırıp görüş alanımın kenarlarında beliren küçük noktalardan kurtulmaya çalıştım. “İyiyim,” diye mırıldanırken arabanın dışında bir şeyin hareket ettiğini fark ettim. Koşan... bir şey. Ve... Gıdaklıyor muydu? “Sanırım az önce bir tavuğa çarptım.”

Hoparlörden anlaşılmasa da bir küfür gelirken emniyet kemeri mi çözüp telefonu yerden aldım. Dik pozisyona döndüm ve—

Başım döndü. “Bu bir hataydı,” diye mırıldandım.

“Sana söylemeye çalıştığım da bu, Adalyn. Yeşil Savaşçılar—”

“Kusacakmış gibi hissediyorum.”

“O arabadan çık,” dedi Matthew. “Hemen.”

Matthew’un göremediği bir şekilde başımla onaylayıp arabayı geri vitese aldım. “Kiralık araç araba yolunun ortasında, o yüzden park ettikten sonra–”

“Hayır.”

“Arabayı burada bırakamam.” Araç hareket etmeye başlar-ken, tekerlerin altından çakıl taşları fırlamaya başladı. “Tavuğu da kontrol etsem iyi olur.” Zihnimdeki bulanıklıkta bir düşünce belirdi. “Aman Tanrım. Ya onu öldürdüysem?” Gözlerim tavuğun kaçtığı yöne kaydı. Buna inanamıyordum. “Bir aptal kuş daha.”

Gözkapaklarım titreyerek kapandı. Bir anlığına. Bir saliseden daha uzun olamazdı, kısa süreli bir ertelemeydi ama...

Bir patırtı beni sarstı.

Patırtı. Bir şeye çarpmıştım. Yine. Tavuktan daha büyük bir şeye. Sanki... Tanrım, lütfen ayı olmasın.

Gözlerimi kırıştıtarak açarken paniğe kapıldım.

Aynı anda arabanın arkasından –ne yazık ki, bir ayıya ait olabilecek– bir uluma geldi. Ayağım ileri fırladı. Ama başım dönüyordu ve temel reflekslerimin pek iyi olmadığı kesindi, çünkü frene basmak yerine gaz pedalına basmış olmalıydım.

Ve kiralık aracı bir ağaca tosladım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cameron

Arabanın içindeki kadın baygındı.

“Merhaba?” diye seslenip gözlerimi kısarak baktım. Yüzünü görmeye çalışıyordum ama başı pencereye yaslı olduğu için birbirine girmiş kahverengi saçlardan başka bir şey göremiyordum. Pencereyi tıkladıp biraz daha yüksek sesle tekrarladım. “Merhaba?”

Tepki yoktu.

Tanrım. Bu iyiye işaret değildi.

Sinir ve öfkenin geçmeyen sancısını bir kenara atıp arabanın kilitli olmamasını umarak kapının kolunu kurcaladım ve hızlı bir *tıkırtıyla* açılınca, anında rahatladım.

Kadın ölü bir ağırlık gibi yana yığılınca, o rahatlama hemen kayboldu.

“Kahretsin,” diye ağzımın içinde homurdanıp onu havada yakaladım.

Durum rahatsız edici olmaktan çıkıp bir anda endişe verici bir hâl almıştı.

Daha fazla vakit kaybetmeden onu göğsüme yasladım ve yere yatırabilmek için onu araçtan tamamen çekip çıkardım.

Yanına diz çöktüğümde o karmakarışık saç yığını hâlâ yüzünü örtüyor, saçlarını kenara itmek istememe sebep oluyordu. Aralanmış dudaklar, küçücük bir burun ve solgun yanaklar ortaya çıktı. Yaralanıp yaralanmadığına bakarken, renginin fazla

solgun olması dikkatimden kaçmadı. Gözlerim alnındaki şişliğe takıldı. Kırmızının çirkin bir tonuydu ve endişemi hafifletmedi.

“Merhaba?” diye üçüncü kez seslendim ama ondan herhangi bir tepki alamadım. Hafifçe yanağına vurdum. Hâlâ bir şey yoktu. “Tanrım.”

Bir an için başımı geriye attım ve en makul eylem planından çekinerek elimi yüzümden aşağı indirdim. Neredeyse beni ezdiğine inanamıyordum. Haftalardır arazide dolaşan kahrolası kuşun gözünden kaçması anlaşılabilirdi ama ben? Arabanın tam arkasında duruyordum. Üstelik ufak tefek bir adam da değildim. Güpegündüz bir metre doksan santimlik bir adamı görmezden gelmiş ve lanet olası arabayı bir ağaca bindirmişti.

“Ve şimdi bana kahrolası bir ambulans çağırtaacaksın, değil mi?” diye fısıldadım başımı iki yana sallayıp telefonumu cebimden çıkarırken. “Tabii ki bana bunu yaptıracağını.”

Tam telefonumun kilidini açarken, kadın sonunda kıpırdandı ve dikkatimi tekrar kendi üzerine çekti.

Kadın inledi.

“Hadi,” diye mırıldanıp sabırsızlıkla tamamen ayılmasını bekledim.

Başını yana çevirdi ve gözkapaklarının altında gözleri kıpırdadı.

Giderek huzursuzlaşırken nefesimi verdim. Bir kez daha elimi uzattım. Uyanmasına ve iyi olmasına ihtiyacım vardı. Beyin sarsıntısı geçirmiş olmasından endişeleniyordum elbette ama aynı zamanda kendim için de endişeliydim. İstedğim en son şey bunu rapor etmek için acil servisi ya da –Tanrı korusun– yetkilileri aramak zorunda kalmaktı. Ben–

Kadın gözlerini açınca hareketimi aniden kestim.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

“Sen de kimsin?” dedi boğuk bir sesle. Gözlerini omzuna değmek üzere olan elime çevirdi. “Bana dokunma.” Tekrar bana baktı. “Kendimi nasıl savunacağımı biliyorum.”

Kaşlarımı çattım.

“Seni alt edebilirim.” Sesi fısıltıya dönüştü. “Sanırım.”

“Sanıyor musun? Bu pek tehditkâr değil,” diye homurdandım. Kadın bir an için kaşlarını çattı, sonra kıpırdarken suratını ekşitti. “Neren ağrıyor?” diye sordum, kadın kıpırdamayınca ya da konuşmayınca tekrar elimi ona uzattım. Gerekirse yaralarını kendim değerlendirir ve iyi olduğundan emin olduktan sonra onu muayene edilmesi için en yakın hastaneye bırakırdım. O, benim sorunum değildi ama ben–

Elini hızla savurdu.

Elime doğru. Sert ve hızlı bir hamleydi.

Gözlerimi kırıştırdım.

“Sana bana dokunmamamı söyledim,” dedi kadın tersçe. İfadesi öfkeliydi. Ya da belki de gördüğüm korkuydu. Açıkçası, emin değildim. Ayrıca umursamayacak kadar şaşkındım. “Ee?” diye üsteledi. “Kimsin ve neden yerde yatıyorum?”

Nutkum tutulmuş bir şekilde ona bakmaya devam ettim. Şaşkınlığıma rağmen, nihayet konuşmayı başardığımda, “Arabanla bana çarptın,” diyebildim.

Kadın kaşlarını çattı. “Sana çarpma–” Sustu ve yavaşça ağzı açık kaldı. “Ah.” Durumu anladığını yüzünden görebiliyordum. “Ah.”

“Evet. Ah,” dedim ifadesizce.

“Homurtu,” diye mırıldandı kadın. “O sendin.”

“Elbette bendim, neye çarptığını sanıyordun?”

“Bilmiyorum. Bir... ayıya?”

Kaşlarımı çattım. “Yine de frene basmadın mı?”

“Frene basmaya çalıştım.”

“Frene basmaya çalıştın,” diye tekrarladım gözlerimi meşe ağacının gövdesine yaslı ve zorlu araziye kesinlikle uygun olmayan lüks arabaya çevirirken. Neyse ki oldukça yavaştı ve arabanın tamponunu çizmekten öteye geçmemişti. Ben de şanslıydım.

Kadın sessiz kaldı, düşüncelere dalmış gibi görünüyordu ve kağıdı kadar yavaş bir şekilde olanları hatırlarken bana onu izlemekten başka seçenek bırakmadı. Gözlerim üzerinde gezerken

gömleğini, kalem eteğini ve topuklu ayakkabılarını fark ettim. Kıyafetlerinden –hiç şüphesiz ki marka– son derece kullanışsız arabasına kadar bu kadına dair her şey her konuda kendini haklı gören büyük şehir hayatının ve ofise giderken fotoğrafını çektiği pahalı içeceklerin izini taşıyordu. Kısacası, bilerek geride bıraktığım her şeyin.

Gözlerimi yeniden yüzüne çevirdim. Birkaç dakika önceki kadar çirkin olan alnundaki şişliğe. “Başını kontrol ettirmelisin. Seni en yakın hastaneye götürebilirim–”

Kadın irkilerek doğrulunca, tekrar yere serilinceye kadar susmak zorunda kaldım.

“Kesinlikle olmaz.” Düşüncesizce bir girişimde daha bulunmaması için avucumu göğsüne koydum. Kendisini yukarı doğru itse de onu orada tutmakta hiç zorlanmadım. *Beni alt edebilirmiş, hadi oradan.* “Bir başka aptal kazaya daha yol açmayacaksın.”

Çenesini aşağı indirip elimin durduğu yere odaklandı. Göğüslerinin hemen üzerindeydi. Kaşlarını çatı. “Sana bana dokunmamı söylemiştim–”

“Kayıp mı oldun?” Ters bakışlarının beni yıldırmasına izin vermeden sözünü kestim. Dokunuşum ilgisizdi. Pratikti. “Bu yüzden mi buradasın?”

Kadın gözlerini kıstı. “Neden kaybolayım? Arabamı park ederken yoluma çıktın–”

“Ya kayboldun,” diye tekrar sözünü kestim, “ya da araziye izinsiz girdin. Sen seç.”

Birkaç kez gözlerini kırıştırdığına göre, bu onu hazırlıksız yakalamıştı. Aklından düşüncelerin geçtiğini görebiliyordum. “Aman Tanrım. Arabalarının önüne atlayarak buradan geçenleri dolandırarak geçimini sağlayan bir tür kaçık mağara adamı mısın?” Kaşlarımı çatınca başını iki yana salladı. “Sakalının ve aksarının sahte olduğuna bahse girerim.”

Başımı eğdim. Pekâlâ; ya bir kaçtı ya da gördüğüm en büyük beyin sarsıntısını geçirmişti.

“Sana para verebilirim,” dedi ciddiyetle. “Beni rahat bırakır-

san, bunu yaparım. Şu anda bir dolandırıcının dikkatimi dağıtmasına izin veremem.”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Oradaki kulübeyi görüyor musun?” Başımın arkama işaret ederken sesimin sertleştiğini duydum. “Orada yaşıyorum. Mağara adamı değilim; oranın kirasına küçük bir servet harcıyorum. Neredeyse beni ezdiğin araba yolu ve arabayı çarptığın meşe ağacı da kirama dahil.” Ne yazık ki horoz da buna dahildi.

“Ne?” diye mırıldanıp kaşlarını çatı. Tekrar suratını ekşitti.

Gözlerimi yukarı çevirdim. Alnında şişmeye başlayan noktaya. “Ona buz koymalısın,” dedim bıkkınlığımı bir kenara iterek. Kadının göğsünü bırakıp ona elimi uzattım. “Bir doktora da görünmelisin. Hadi gel, seni götürürüm. Yardım almadan ayakta durabilir misin—”

“Ama o kulübeyi ben kiralıyorum, oradakini. Ayrıca seni arabamla ezmeyecektim.”

Onu uzun bir süre süzüp ne kadar hayal dünyasında yaşayan—ya da ne kadar şiddetli bir sarsıntı geçirmiş— biri olduğunu çözmeye çalıştım. Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan aniden harekete geçtim. “Pekâlâ, burada daha fazla vakit kaybetmeyeceğim,” dedim kollarımı sırtına ve bacaklarına dolayarak. “Seni acil servise, hastaneye, burası hariç herhangi bir yere götüreceğim.”

Kadının çıkardığı tiz ses kulaklarımı deldi.

“Yüce Tanrım—” diye şikâyet ederken kadın kollarımın arasında kıvranıp döndü. “Şunu keser misin—” Onu kaldırıncı, dirseği tam göğsümün ortasına isabet etti. “Ah—” Arabasına doğru hareket etmeye başladım. Sivri bir şey çeneme çarptı. “O dizin miydi?” Tekrar savurdu. Dizi idi. “Tanrı aşkına,” diye homurdandım ve pes edip kol ve bacak yığınının yere bıraktım.

“Sana kendimi nasıl savunacağımı bildiğimi söyledim.” Kadın sinirle eteğini düzeltti. Topuklu ayakkabılarına rağmen çeneme zar zor geliyordu. “Ve beni hiçbir yere götürmüyorsun. İyi hissediyorum, doktora ihtiyacım yok ve kaybolmadım.” Omuzlarını dikleştirdi; kahverengi gözlerinin ardında

dönen duygular olmasaydı, kontrollü görüldüğü söylenebilirdi. “Burayı kiraladım ve eşyayı yerleştirmek istiyorum. Olmam gereken yerler ve yapmam gereken şeyler var; o yüzden sen, sahte sakalın ve aksanın defolup gidebilirsiniz.”

Çenem kasıldı. Burnumdan derin ve uzun bir nefes aldım. Ondan geriye saydım. Çok yavaşça. *On, dokuz, sekiz...*

“Ee?” diye devam etti ısrarcı ve çileden çıkaran bir sesle. *Beş, dört, üç...* “Bugün ihtiyacım olan en son şey tartaklanmak ve dolandırılmaktı.”

Gözlerimi kapatırken oflama ve kıkırdama arası bir ses çıkardım.

Bu tam bir delilikti.

“Neye sırtıyorsun?”

Sıfıra gelince tekrar ona odaklandım. “En yakın hastane elli kilometre doğuda,” dedim sohbete girmesine izin vermeden. “Şimdi babacığının arabasını al ve hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi öldürmeden arazimden git, olur mu?” Kadının ağzı öfke olduğuna emin olduğum bir duyguyla açık kaldı. Arkamı döndüm. “Ayrıca, morarmadan ve onu kapatmak için makyaj malzemelerine bir servet ödemek zorunda kalmadan önce alnına biraz buz koy,” diye ekleyip uzaklaştım.

Tam bir pislik gibi davranıyordum ama bir kadının duygularını incitmek umurumda bile değildi. Ona yardım etmeye çalışmışım. Reddetmişti.

O yüzden buradaki işim bitmişti. Umarım onun da işi bitmiştir.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Adalyn

İnanılmaz.

Bunu söyleyip çekip gittiğine inanamıyordum.

Hem de *benim* kulübeme.

Oflayarak arabama dönüp cep telefonumu aldım.

Ekranda bir düzine mesaj ve cevapsız çağrı vardı. Hepsi Matthew'dandı. Ben–

Kahretsin. Onu tamamen unutmuştum.

Bildirimlere göz gezdirdim ve son derece endişeli mesajlardan, hayatta olduğuma dair bir belirti vermezsem itfaiyeyi ya da daha kötüsü annemi aramaya dair tehditlere kadar birçok şeyle karşılaştım. Ona hemen bir mesaj gönderdim.

ADALYN: İYİYİM. GÖRÜŞME KESİLDİ VE TELEFONUM ÇEKMEDİ.

O mesajda doğru olan tek şey görüşmenin kesildiği idi. Matthew gerçekten endişelenmiş olmalıydı çünkü saniyeler içinde ondan bir yanıt aldım.

MATTHEW: BU DA NE, ADALYN? NE KADAR ENDİŞELENDİĞİMİ BİLİYOR MUSUN?

İçimi çektim. Biraz sinirlenmeye hakkı olabilirdi ama...

ADALYN: ÇARESİZ BİR ÇOCUKMUŞUM GİBİ BENİM İÇİN EN-DİŞELENMEYİ BIRAK VE BANA GÜVEN. İYİYİM.

En iyi dostuma çıkıştığım için kendimi bir aptal gibi hissederek ekrana baktım ama o... adamla karşılaşmam yüzünden hâlâ gergindim. Ekranda üç nokta zıplamaya başladı ama ne yazdığını görmek için beklemek istemedim.

ADALYN: SENİ SONRA ARARIM, LÜTFEN MARİCELA'YI ARAMA.

Ekranı kapatıp derin bir nefes vererek kendime yeniden toparlanmak için tam bir dakika tanıdım. Başım zonkluyordu ama birkaç ağrı kesicinin düzeltemeyeceği bir şey değildi. Hastaneye gitmeme gerek yoktu. Ya da buz koymama. Ve bir yabancıya bana neye ihtiyacım olup olmadığını söylemesine kesinlikle ihtiyacım yoktu.

Yeni topladığım bir enerji dalgasıyla silkelenip kulübeye – adamın şu anda muhtemelen yasadışı bir şekilde işgal ettiği kulübeme– doğru ilerlerken, e-postamdaki rezervasyon teyidini bulmaya çalıştım. Birkaç kez ekranı kaydırdıktan sonra, mesajı buldum. Üzerine tıklayıp içeriğine göz attım.

İşte. Oradaydı. Rezervasyon onay numarası. Adalyn Elisa Reyes. Adres. Lazy Elk Oteli, Green Oak, Kuzey Karolina.

Lazy Elk Oteli.* Tanrım, bu isim oldukça bariz bir tablo çiziyordu; tabii gidecekleri yere varmadan önce bu tür şeyleri kontrol eden kişiler için.

Verandaya çıkan basamakları tırmanırken, bu düşünceyi bir kenara itmeye çalıştım. Şu anda kendime kızmamın hiçbir faydası yoktu. Etrafıma göz gezdirdim ve dikkatle bakınca, birinin neden buraya gelebileceğini anladım. Bu tür şeylerden hoşlananlar için kulübe oldukça güzeldi. İki katın sığabileceği bir tavan

* (İng.) Tembel Geyik. –çn

yüksekliğine sahipti ve giriş kapısının her iki tarafında bulunan, yerden tavana kadar uzanan ve kulübeye zarif ama rustik bir görünüm katan pencereler manzarayı kusursuzca bütünlüyordu.

Ön kapıya uzandım ve kapıyı çalmak için elimi kaldırmadan önce kendime son bir kez nefes alma izni verdim.

Kapı, sanki adam arkasında beni bekliyormuş gibi ardına kadar açıldı.

Kısa ama bakımsız bir sakalın altındaki sert ve keskin hatlı yüzü belirdi. O kadar yeşil olduğunu fark etmediğim yeşil gözleri gözlerimle buluştu. Hâlâ kızgındı.

Ağzımı açtım ama artık onu dik pozisyonunda, ayakta dururken görebildiğim için tuhaf bir hisse kapıldım. Bu adama, yüzüne ya da koyu renk saçlarına ve hatta geniş omuzlarına dair... tanıdık olan bir şey vardı? Ama *nasıl*? Gözlerim biraz daha dolaşıp ağzında durdu. Gergin bir şekilde bastırıldığı dudakları zihnimde neredeyse bir şeyi çağırıyordu. Belki sakalları onu gizlemeseydi...

"Bu bir hataydı." Duymaktan ziyade ağzının kelimelerin etrafında kıpırdadığını gördüm.

Gözlerinin içine baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Ama yanıt vermek yerine, adam kapıyı kapatmaya başladı.

Elimi ve ayağımı öne itip kapı ve çerçeve arasına soktum. "Bekle."

Neyse ki bekledi. Rahatlıkla benden baskın çıkıp kapıyı kapatabilirdi. Ufak tefek bir kadın değildim, üstelik topuklu ayakkabı giyiyordum ama yine de benden oldukça uzundu. Ayrıca kaslı görünüyordu. Güçlüydü. Gözlerim kapı aralığından görülen omzuna ve koluna kaydı. Aklıma tek bir kelime geldi: sporcu. Yüksek performanslı bir sporcuyla gördüğüm anda tanırdım. Doğru an değildi ama incelememe devam edip yüzüne döndüm. Puslu zihnim bağlantıyı kurmak üzereydi. Biliyordum.

Evet. O gözleri daha önce görmüştüm. Çatılmış o inatçı koyu kaşları. O uzun ve düz burnu da.

Adam ağzının içinde bir şey homurdanırken kapıyı tutuşunun değiştiğini hissettim. O anda gözlerimi aşağı çevirip par-

maklarına baktım. Güçlü, uzun. Ortaparmağı hafif eğriydi. Serçe parmağında üzerinde C harfi olan bir yüzük vardı.

Bir C. Ama bu olamazdı. Bu–

Adam boğazını temizlerken, düşüncelerimden koptum.

Telefonumu kaldırdım. “İşte rezervasyonum. Kendi gözle rinle görebilirsin. Bu kulübeyi kiraladım.” Telefonu yüzüne soktum. “Lazy Elk Oteli.”

Adam anlaşılabilir bir şey homurdandı ve nihayet kapıyı tekrar ardına kadar açtı.

“Dinle,” dedim ona, basın toplantılarında her zaman kullandığım sesi kullanarak. Kibar ama kesindi. Lafı uzatmazdım. “En kötü ihtimalle, bu talihsiz bir çift rezervasyon hadisesi ve bu ikimizin de suçu değil. Ama eğer olan buysa, bu meseleyi açıklığa kavuşturmalıyız.” Adam istemeye istemeye telefonumun ekranına göz gezdirirken ifadesini kontrol ettim. “En iyi ihtimalle, sadece yanılıyorsun. O durumda, sana kulübeyi boşaltman için birkaç saat verir ve daha sonra geri dönerim. Kasabada yapmam gereken işler var. Zarar yoksa, sorun da yoktur.”

Adamın dudaklarının arasından alaycı bir kahkaha çıktı. “Bu son derece kötü bir özürdü.”

“Özür dilemiyorum, medeni olmaya çalışıyorum.”

Adam, “Ayrıca, Lazy Elk’in kiracısı değilsin,” diye karşı çıkınca gözlerimi kıstım. “Burada Lazy Elk Oteli’nin Sweet Heaven Kır Evi’ni kiraladığın yazıyor.” Kızgın kaşlarını kaldırıp sıkılmış gibi görünmeye çalıştı. “O her neredeyse. Şimdi sakıncası yoksa, *kulübemde* yapmam gereken işlerim var.”

Telefonumu alıp e-postanın detaylarına baktım. “Bu doğru olamaz.” Ekranı aşağı kaydardım. Görüş alanımda beliren iki kocaman parmak dikkatimi bir satıra çekti: Sweet Heaven Kır Evi, 423 Lazy Elk Caddesi, Lazy Elk Oteli. “Ama bu doğru olamaz,” diye tekrarladım. “Buraya geldiğimde arabamla arazinin etrafında dolaştım, hiçbir şey yoktu.” Gözlerim etraftaki tüm araziye taradı, şimdi neredeyse çaresizce arıyordum. “Cadde yok ve başka kulübe de yok.”

Yoktu. Gerçekten. Ama başka bir şey dikkatimi çekti.

Bulunduğumuz verandanın sağ tarafında bir baraka vardı.

Bir kulübe değildi. Kalacağım kulübe kesinlikle değildi, değil mi?

Ama baktıkça, eylül güneşinin altında yan yatmış kereste bir direkte asılı numarayı gözden kaçırmak imkânsız hâle geldi.

423 LAZY ELK CADDESİ yazıyordu.

Dehşet ve... başka bir şeylerle birlikte midem altüst oldu.

İçini görmemiştım ama görmeme gerek yoktu. Burada kalacak donanıma sahip değildim. O tuhaf his güçlendi ve hayatımda ilk kez içimden yenilgiyi kabul edip kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırarak eve koşmak geldi. Utanç verici olmanın yanı sıra bir de hayal kırıklığı olmuş olurdu, ama bu? Hazırlıklı olmadığım aşıkâr olan kırsal bir alanda bir *baraka* mı? Bu çok fazlaydı. Ben–

Arkamdan gelen küçümsemeyle dolu tok kıkırtı beni düşmek üzere olduğum çukurun kenarından aniden ayırdı.

Bu ben değildim. Bu sabah artık bocalayan Adalyn olmayacağıma dair kendime söz vermiştim.

“Harika olacak,” dedim, arkama dönüp adamla göz göze gelirken. Yeşil gözlerini hafifçe açtı ama sinmedi. Tam o anda niha-yet anladım. Bu adamın kim olduğunu hiç şüphesiz biliyordum. Yanıt kibrinde gizliydi. Kendinden çok emindi. Bu adam kazanmaya alışık biriydi. Ve az önce kazanmıştı. Yanılan bendim. Geriye kalan gururumla omuzlarımı dikleştirdim. “Merak etme, *komşu*, artık kalacağım yeri bulduğuma göre, seni rahatsız etme-gerek kalmadı; o çok önemli işlerini yapmaya dönebilirsin.”

“Komşun değilim.”

“Görünüşe bakılırsa, aynı araziyi paylaşıyoruz.” Kollarımı iki yana açtım. “Güzel Green Oak’taki sevimli ve sıcakık Lazy Elk Oteli.”

“Burada kalmayacaksın,” dedi tuhaf bir tonla. “Orada” –barakaya doğru başıyla işaret etti– “yaşaman mümkün değil.”

Bana sormadığını, sadece söylediğini fark edince, dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. “Elbette yaşayabilirim. Orayı ben ayırttım ve kasabada yapacak çok önemli işlerim var.”

Adam acı, neşesiz bir kahkaha attı. “Tatlım—”

“Lütfen.” İfadem taşa döndü. “Bana o şekilde hitap etme.”

Yanlışlıkla lütfen dediğim için adam kaşlarını çatı. “Adalyn,” dedi sahte olduğunu düşünerek hata ettiğim İngiliz aksanıyla; aksanı adımın alışık olmadığım bir şekilde duyulmasına sebep oldu. “Adalyn Elisa Reyes.”

Bunu neden yaptığını, tam adımlı neden bu şekilde söylediğini anlayamadım. Gözlerimi kısıtım. “Demek okuyabiliyorsun, tebrikler.”

Laf sokmam onu sinirlendirmek yerine eğlendirmiş gibi görünüyordu. “O bir otel değil,” diye devam etti. “Bir kır evi bile sayılmaz. O kahrolası bir gecekondu.”

“Ne söylemeye çalışıyorsun?”

Bir kez daha inanamıyormuş gibi beni tepeden tırnağa süzdü. “Orada yaşamaya dayanabileceğini düşünüyor olamazsın. Bırak uzun süre kalmayı, kısa bir süre boyunca bile kalamazsın.” Başını eğdi. “Hatta, orada bir gece bile geçirebileceğini sanmıyorum.”

Yanılmıyordu, muhtemelen kalamazdım. Ama ömrümün yarısı boyunca etrafımda onun gibi erkekler olmuştu. Rekabetçi, peşin hükümlü; hafife alınmaktan hoşlanmazdım. Zaten onunla girdiğim bir mücadeleyi kaybetmiştim.

“Sanırım bunu bekleyip göreceğiz.” Arkamı dönüp basamaklardan indim. Sonuncuya varınca, omzumun üzerinden ona bakıp ekledim, “Komşu.”

“Hepsi ayırtılmış derken ne demek istiyorsun?”

“Green Oak’ta otel, motel ya da Airbnb yok. Kısa ya da uzun süreli tutulabilecek müsait başka bir yer yok. Sadece Lazy Elk Oteli var. Civardaki kasabalara bakabilirim ama bu, sürekli arabayla oraya gidip geleceğin anlamına gelir. Ayrıca yoğun sezonun sonundayız. Çok fazla yürüyüş rotası, şelaleler, göller ve güzel—”

“Kelly,” dedim farkında olmadan patronumun sesini takınarak. “Bölgenin sunduğu şeylerle ilgilenmiyorum. Kalabileceğim başka bir yer bulmakla ilgileniyorum. Herhangi bir yer. Burada kalamam.”

Kelly tereddüt ettikten sonra, “‘Kalamam’ derken neyi kastettiğini açıkla.”

Kelly’yi takdir ederdim, gerçekten. Hep çok çalışırdı, giriş-kendi ve asla kimsenin onu ezmesine izin vermezdi; bu yüzden onu potansiyelinin boşa gideceği biletleme bölümünden kapmışım. Fakat bazen sabrımı test ediyordu.

“Bir avcı kulübesini gözlerinin önüne getir.” Nasıl bir yerde olduğumu açıkça tarif etmek için onu eğlendirmeye karar verdim. “Çürümüş, gıcırdayan ahşap ağırlığının altında bükülüyor, tek bir pencere var ve duvarların birinde gördüğün en büyük geyik boynuzları asılı.” O şeye odaklanırken sırtımdaki tüyler diken diken oldu. “Sormadan söyleyeyim, hayır. Havalı görünen boynuzlara benzemiyorlar. Bunlar insana ölüm, et ve kemikleri hatırlatan türden boynuzlar.”

Kelly dilini damağında şaklattı. “Ama fotoğraflarda çok sevimli görünüyor. Küçük bir şömine yok mu?”

Gözlerim sözde şömineye kaydı. Şangır şungur sesler çıkaran bir tür demir fırınıydı. “Teorik olarak var, evet. Gerçekte, muhtemelen kurcalayıp uyandırmak istemediğim bir şeye ev sahipliği yapan bir kara delik.”

“Kötü bir ruh gibi mi? Ya da—”

“Kelly,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Yaşayan bir şey, muhtemelen dişleri ve pençeleri olan.”

Kelly mırıldandı. “Peki ya yatak?” Berbat mobilya parçasına baktım. Kelly devam etti, “Çok... rustik ve biraz da seksi değil mi? Bir oduncunun terbiyesiz şeyler yapacağı türden—”

“Çok eski bir sayvanlı yatak,” dedim o ucubeyi görmemek için gözlerimi kırpıştırarak. “Ve ben senin patronum; patronundum. Cinsel fantezilerini duymak istemiyorum. Özellikle de oduncuları ve bu gece uyuyacağım sayvanlı yatağı içeriyorsa.”

“Sanırım sen daha ziyade romantik kitaplardan hoşlanan bir kızsın, patron. Seni suçlamıyorum. Ben sadece bundan biraz daha karanlığım.” Ne diyeceğimi bilemediğim için gözlerimi kırıştırdım. “Belki de o kadar kötü değildir?” dedi Kelly. “Belki tek yapman gereken kulübeyi elden geçirip kendine uygun bir hâle getirmektir.”

En ufak sıkıntıda migreninin azdığını iddia eden ve bir kere-sinde e-postasını “var olduğum için özür dilerim :)” diye bitiren bu kadından tavsiye alıp alamayacağımı merak ederek etrafıma baktım.

Hayır. Kelly değildim. Aramızda çok fazla yaş farkı yoktu ama evrenler kadar uzaktık ve kendi evrenimde, bir şeyi elden geçirip güzelleştirmek yapabileceğim ya da bildiğim bir şey değildi.

“Hey, patron?” Sesi beni içinde bulunduğum ana geri döndürdü. Kelly tereddüt ettikten sonra, “Kapatmalıyım,” dedi.

Arka planda birini duyduğumu sandım. “O David mi?” de-yiverdim. “Seninle mi?”

“Ee...”

Söylemek üzere olduğum şeye inanamıyordum ama bunu üst makama taşımalıyım. Ne yazık ki bu, eski erkek arkadaş-şım ile konuşmak anlamına geliyordu. “Telefonu ona ver. Onunla konuşmak istiyorum.”

Bir hışırtı duyuldu. Sonra Kelly, “Üzgünüm ama zaten bir kâ-ğıt tedarikçimiz var,” dedi. Ne? “Ayrıca, ormanların tahrip edil-mesine karşıyız. Hatta, kendinden utanmalısın. Gelecek kâğıtsız ofislerde, bayım.”

“David’in orada olduğunu biliyorum.”

“Hemen geliyorum, David, evet!” diye bağırırken sesi kula-ğımı tırmaladı. Sonra kısık bir sesle ekledi, “Gitmeliyim, patron. Unutma, güçlü olmalısın.”

Güçlü olmak mı? “Ne demek istiyorsun-”

“Görüşürüz!”

Sonra görüşme sona erdi.

Güçlü ol. Bu ne anlama geliyordu? Neden Kelly başkasıyla

konusuyor gibi yapmıştı? Bir terslik vardı. Genellikle bu beni harekete geçirirdi.

Yenilenmiş bir amaç duygusuyla, telefonumun kilidini açıp bir psikopatın dekore ettiği bu korkunç, küçük ve ürkütücü barakadan bozma kulübenin fotoğraflarını çekmeye başladım. Burada yaşanılmayacağına dair kanıta ihtiyacım vardı.

İşim bitince, sözde şömine ve vücudumun hiçbir parçasıyla şerefleştirmek gibi bir niyetimin olmadığı tek kişilik kanepenin arasındaki dar ve hafifçe yamuk sehpaye doğru valizimi sürükledim.

Kanepeyi, sayvanlı yatağı ve diğer her şeyi yan gözle süzüp valizimin fermuarını açmaya başlarken, adamın sözlerini anımsadım.

Orada bir gece bile geçirebileceğini sanmıyorum.

Oflayarak valizimi açtım ve makyaj çantamı buldum. Burada bir iş için bulunduğumu unutamazdım. Hâlâ kasabaya gidip Yeşil Savaşçılar'ı bulmam gerekiyordu. Kimbilir, belki de her şeyi yanlış anlamıştım. Belki kiralık evler burada böyleydi. Otel ya da motel yoktu, sadece... bu vardı. Duvarların insanın üstüne üstüne gelmesi bu olmalıydı. Hatta-

Dışarıdan gelen bir gürültü dikkatimi çekti.

Kaskatı kesilip yavaşça döndüm ve ayak parmaklarımın ucunda pencereye doğru ilerleyip tek parmağımla ince perdeyi kenara ittim.

Uzun boylu bir figür, uzun ve kararlı adımlarla kulübelerin arasındaki alanda ilerliyordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım.

"Şu hâline bak," diye ağzımın içinde homurdandım. "Buraların sahibiymiş gibi kasıla kasıla şık kulübenden dışarı çıkıyorsun."

Teknik olarak, buraların sahibi sayılırdı. Burayı o kiralamıştı. En azından, yarısını. Güzel ve şık olan yarısını.

Birkaç dakika kendi kendime kalınca, ne kadar bunaldığımı göz ardı edemedim. Adamın haklı ve benim haksız olmam canımı sıktı. Bu tür bir duruma düşmeye alışık değildim ve adam Sweet Heaven Kır Evi'ne doğru işaret edince... kendimi aptal gibi his-

settim. Ahmak gibi. Karakterim hakkında vardığı hızlı yargı –her ne kadar hak etmiş olsam da– bana kendimi iyice kötü hissettirdi. Gururumu, zekâmı, yön duygumu ve okuma becerimi aşağılamıştı. Belki bu başka bir zaman olsaydı, umursamazdım. Ama bugün olmuştu ve sürekli kendimi utandırmaya alışık değildim.

Yine de özür dilemiş olmam gerektiğini bilecek kadar gururumu bir kenara bırakabiliyordum. En azından, ona yanlışlıkla arabayla çarptığım için özür dileyebilirdim. Bunun için kendimi berbat hissettim. Ama... araziye çaprazlama kesen çakıllı yolda yürürken, sanki bana dair her şeyin yersiz ve elverişsiz olduğunu biliyor gibi şüpheli ve imalı bir şekilde beni tepeden tırnağa süzmesini unutamadım. Uygunsuz.

Ortama uygunsuzdum.

Ama aynı şey onun için de geçerliydi.

Uluslararası Futbol Tarihi ve İstatistikleri Federasyonu tarafından verilen Dünya'nın En İyi Kalecisi ödülünü iki kez kazanmış, Prömiyer Lig'de eskiden her maçta forma giymiş ve son beş yılın MLS yıldızı Cameron Caldani'nin Green Oak, Kuzey Karolina'da ne işi vardı? L.A. Stars'dan ayrılma haberi âni ve oldukça yeniydi. Ülkedeki her oyuncuyu takip etmiyordum, özellikle de Batı Konferansı'nda oynuyorlarsa ama her şeyden haberdar olmak işimdi. Emekliliği hakkında söylenmiş özel bir şey hatırlamıyordum. Sadece sporu bıraktığını açıklayarak herkesi şaşırtmıştı.

Cameron arazinin etrafını saran ağaçlara en yakın kıvrımda durdu. Cama biraz daha yaklaştım. Adam uzun boyluydu ve bu bir kaleci için sıradışı değildi ama yakından daha iri ve genişti. L.A. Stars genellikle eleme maçlarına çıkarken Flames'in çıkmadığı düşünülürse, yollarımızın kesişmemiş olması tuhaf değildi. Ama neye benzediğini biliyordum. Cameron Caldani gözden kaçmayacak ya da görmezden gelinemeyecek bir adamdı. Sakalı beni yanıltmıştı. Muhtemelen başımı çarpmam da. Ortam da.

Ormanın ortasında Cameron Caldani'yi görmeyi beklemezsiniz.

Tanıdığım en büyük futbol meraklısı olan Matthew, Cameron Caldani'nin Greek Oak'ta olduğunu öğrenince aklını kaçırarak-

tı. Cameron'ın vücuduna hafifçe çarptığı için muhtemelen arabanın tamponunu bir mabede dönüştürecekti.

Bu yüzden Matthew'un bundan asla haberi olamazdı.

Pencerenin öteki tarafındaki adam eğildi ve yakından görüp incelediğim o güçlü ve hafif çarpık parmaklarıyla yerden bir şey aldı. Bir süre sonra, önündeki bitkileri araştırdığını gördüm.

Bariton sesi yankılandı. Cruiser ya da Booster'a benzer bir şey söyledi. Bir evcil hayvan ismi miydi? Onunla birlikte bekleyip bir şeyin ağaçların arasından aniden çıkmasını umdum. Bir köpek mi? Cameron Caldani gibi birinin ne tür bir hayvanı olabilir-di? O kadar dalmış, o kadar meraklanmışım ki, Cameron önünde durduğum pencereye doğru dönünce hazırlıksız yakalandım.

Yeşil gözlerini bana dikti.

Ve... hemen yere çöktüm.

Sweet Heaven Kır Evi'nin pek pürüzsüz ya da temiz olmayan zeminine. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum. Ne de olsa, yanlış bir şey yapmıyordum. O adamın bakışlarından daha ürkütücü toplantı salonları ve basın toplantıları gördüğüm düşünülürse, saçmalıyordum.

Başımı iki yana sallayıp üçe kadar saydıktan sonra çenemi kaldırdım ve mümkün olduğunca zarif bir şekilde doğrulup tekrar pencereden dışarı baktım.

Cameron Caldani'den eser yoktu.

Gitmişti ve ardında... kuş tüyleri bırakmıştı.

"Aman Tanrım." İnledim ve yeni bir suçluluk duygusu dalgasına kapıldım.

Cameron'ın evcil hayvanı. Az önce seslendiği. Cruiser ya da... Booster.

Arabamla çarptığım tavuk o olabilir miydi?

Gözlerimi kapattım. O kadar sinirlenmesine şaşırmamalıydım.